

אלמלא עזרתו הגדולה של עורך "השלח" ובזכרון יעקב המרשעת גם היא, היכלו אכריה לחרש את שדותיהם לולא עמדו בפרץ כל הדוקטורים ורנוואמים הגדולים שלנו?

אבל מה לעשות אם בורים הם בני המושבות הרעות? אין להם אף קצבי כל שהוא, ובמקום לא-זב ולהעריץ את האודסאי הנמלץ עבוד הערותיו החביבות מתמלאים הם תמהון על מצו הגדול של עורך "השלח", אדם כל-כך טרוד בעבודתו הירחונית ובכל-זאת עוד עתותיו בידו להכיר את המושבות על הצד היותר טוב.

ואשריך דאומה שכל-כך הרבה "טומחים" לך בהתישבות, היושבים על כסאות-המשרדים...

עזמות

ההקנאו בירשיהו הנביא ור' קלוזנר לא יכל להתאפק וישפך ארץ חמרו על "המושבות הרעות"...

ובאמת, הגיעה כבר השעה לעקר מן השרשי את כל המושבות הרעות, רק אז אולי ירוח לישוב; רק אז נזכה אולי לחגים אמתיים. כל טובי הגולה, המכתחים רגליהם לברוח מחמת הבולשבים ולבוא לארץ-ישראל להרויח כאן את פרנסתם בכבוד, אין הם יכלים לעשות את מלאכתם, אי-אפשר להם לשבת במשרדיהם, מפני ש"המושבות הרעות" מפריעות בעדם כל הזמן ושולחות אליהם לבקש את עזרתם!

מי לך רשעה מפחת-תקוה, למשל? פתח-תקוה זו שיבשה את בצורתה לפני בואם של מומתינו החדשים, האפשר היה לה לעכר את פרדסיה ולמכור את פירותיהם ברותים יפים,

חק הוא, רבותי, פעולם המנוול: business is business! * * *

מי ירחני פוליטינקטי והבינותי את הנעשה פה בארץ. במשך שבועות שלמים קורא אנכי על-דבר נצחונות: "אכפת הנבחרים" נחאשרה. הועד הלאומי נהיה למוסד רשמי. ומתרעמים על הצופה זה שהעיו לקרא את "אספת הנבחרים" בשם "שלה קוראים מורשון", שהרי מוכרתים להגיד בפה מלא "מורשון" סתם וחסל. טוב, איפוא, רבורי, מורשון יש לכם, ומה פתאם "הקינות" אשר השמיעו בבית העם לרגלי יום ההצהרה בשני לנובמבר? ואלו הצאן מה חטאו?

מתבנסים לשמע דברי התעוררות ולרקוד קצת, שהרי סוף-סוף לא יום פשוט הוא לנו יום ב' נובמבר זה, ותנת אפילו תהומותיטמי שבתוכנו

לא כאן חטאו של גרל-הקלאיני זה. הירשה לי אבל, לאחר בקיפת אלף-אלפי סליחות—לי, הרחוק מכל ידיעה בארץ ובהקלאוהה, — הירשה לי להגיד לו שב"שויה" הסמוכה לזכרון יעקב הנוראה, נמצאים מאות ומאות עצי חאנים שנטעו אותם יהודים לפני עשרים וחמש שנה. אמנם יהודים פשוטים, מחוסרי כל, אידיאלי נטעו את התאנים האלו. עם-כל-זה נותנות הן פרי עד היום, ואם יואיל מר אטינגר לרענן קצת את זכרוננו אולי יודה כי בתהנה לנסינות אשר בעתלית נוטעו הקטרים בעצי-האנים, הנותנים פרי עד היום.

אלא, שאין יכולים לדרש טאת מר אטינגר להכנס גם אל מקומות-דטמאה" האלה... הן על-ידי-כך יבגוד ב"לטמורמה" שהודורת לה מתקיים הוא בתור מומחה הקלאי...

* * * עיני "אחרות העבודה" שוללים כל-כך הרבה מזמנו של מר אטינגר עד שאין הוא מוצא שהות לבקר מעט את הארץ, ולראות את הנעשה בה בהקלאות, מקצוע שהוא מתענין בה קצת. כאחד מטילי ה"רקלמה" שמסדרים כפעם בפעם לשם חירים, הרוצים לראות את קריו ענבים" החסאר מר אטינגר לפני מר טריטש בעצי-התאנים הנמצאים על אדמת די לב (עצים שנשעו ערבים, רחמנא לצלן), והתלונן בכאב-לב על העובדה הנוראה שבארבעים שנות ההתישבות היהודית בארץ-ישראל, לא נטע עוד איש יהודי גם חאנה אחת.

שטא חשאלו: מדוע איפוא לא נטעו חאנים בקבוצות ובחווות אשר חתח הנהלתו של מר אטינגר, במשך עשר השנים האחרונות? אך

מבעד למסוה
(שעורים בדמחבלות)

בתערוכה החקלאית, שהיתה ביפו, ראינו לא רק דברים מענינים אלא גם הסחעות ממש. כל העולם כלו ידע אל-נכון שיש בארץ יער עצום וגדול, — יער הרצל. אבל מה שלא ידענו עד כה הוא שהכנסה גדולה מכנים יער זה לקפת קרן-הקימת, והנה בארה התערוכה החקלאית ותוכיח לנו את זאת בהחלט. הפרסי הראשון בעד "זרזים" קבלו היותם של יער הרצל. חבל רק שמנהלי היער לא הביאו אתם גם ארז הדבים המתהלכים בו...

ענוה — מדה טובה היא, אבל הלא גם לה יש גבול.